

Колись давно в одному селі жила маленька вродлива дівчинка — кращої у світі не знайти. Матуся дуже її любила, а бабуся — ще більше.

На день народження подарувала їй бабуся червону шапочку. Відтоді дівчинка всюди ходила у своїй новій, ошатній червоній шапочці. За це сусіди називали її Червоною Шапочкою.

Якось спекла мама пиріжок і сказала:

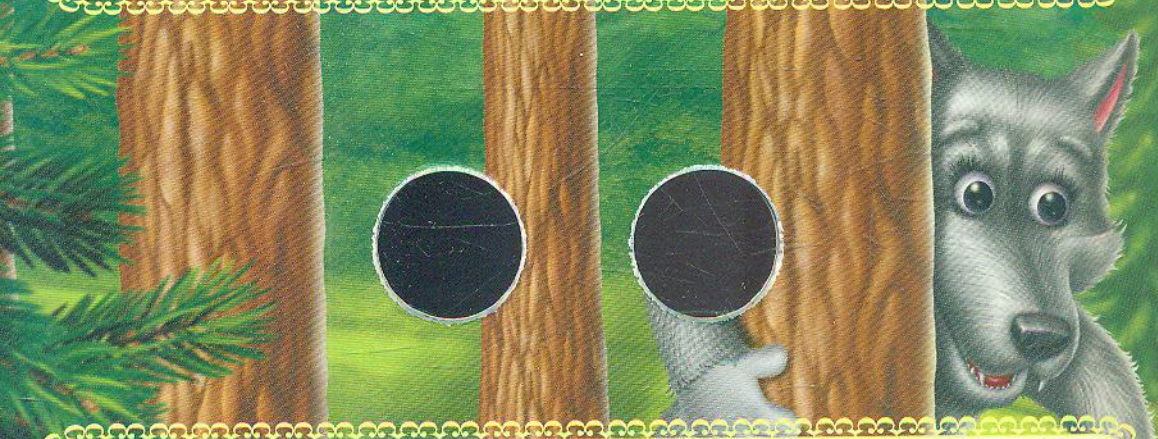
— Сходи, доню, провідай хвору бабуся, віднеси їй пиріжок та горщик олії. Тільки йди швидше, не барися, щоб пиріжок не охолонув.

Червона Шапочка слухняно пообіцяла не баритися, склала в кошик гостинці й вирушила до бабусі.

Швидко-швидко пройшла вона селом, а далі попрямувала через поле. Там дівчинка милувалася метеликами й барвистими квітами. Попереду був густий-прегустий ліс. За цим дрімучим лісом і жила старенька бабуся Червоної Шапочки.

Іде Червона Шапочка лісом. Раптом назустріч їй вибіг голодний сірий Вовк.

— Куди йдеш, Червона Шапочко? — питає Вовк.

Дівчинка не знала, що з вовками дуже небезпечно розмовляти, тому спокійно відповіла:

— Іду до бабусі, несу їй пиріжок та горнятко масла.

— А де живе твоя бабуся? — допитується Вовк.

— У хатинці на краю села, — так само спокійно відповіла дівчинка й пішла далі.

А літо того року видалося на славу — тепле та лагідне. Квітів після дощук розцвіло видимо-невидимо. Тому йшла Червона Шапочка і зупинялася, щоб нарвати квітів